

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473424176/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

synes ikke stolt af denne Pyn, den gaer i samme stille Gang som de Andre, og slaer med Hælen efter de nævise Fluert. Bliver Natten kold paa den eensomme Græsgang, da er her Ved nok, Træet fælder af sig selv, det fælder af Ælde og ligger og raader derinde. Men vogt Baalet vel, frygt Ildhaanden i Skoverkenen; han kommer fra det ikke slukkede Baal, han kommer fra Torden-skyen, ridende paa den blå Lynstraale, der tænder Jordens tykke tørre Maa; Træer og Buske tændes, Flammen slaer fra Træ til Træ, det er som et Snefog af Ild, Luften flyver op i Toppen af Træerne, hvilken Knagen og Bræsen, som var det Havet i sin Gang, Fuglene flyve i Skarer op og synke ned kvalt af Røgen; Dyrene flygte, eller brændes op omspændte af Ilden. Hør deres Skrig! Ulvens og Bjørns Skrig, kan Du kjende det. Kun Vindstille, Regndage og Skovletterne selv mægte at begrænse Ildhævet; den brændte Skov staaer da forkullet i sorte Stammer og sorte Stubbe, som vi saae det her i Skoven ved den brede Hovedvej; paa denne holde vi os, men slettere og slettere bliver den, og er egentlig slet ikke Vej, den bliver først til mu; store Stene ligge halv udgravede hvor vi kjøre, store Træer ere omkastede og ned-op faldne hvor vi skulle frem; vi maae af Vognen, Hestene spændes fra, Bønderne hjælpe med at løfte og skyde Vognen over Grøfter og ubanet St. Solen skinner ikke mere, der falder enkelte Regndraaber, og snart er det en jevn Regn, – men hvor Birken dufter derved! Der er i Afstand reist Hytter af løse Træstammer og friske, grønne Grene, og inde i hver brænder en stor Ild; see, hvor den blå Røg hvirvler gennem det grønne Løvtag, Bønder staae derinde i Arbeide, haare og smede, der synges iblandt:

*»Starkars ät min gotte,
Som ät skogens stâr!
Ät, utan skor och tafflor!
Det går väl, som det går.»*

Hist holdes Maaltid, her er man ifærd med at lægge en Mine for at sprænge Klæppestykket; – – og stærkere og stærkere falder Regnen, og prægtigere dufter Gran og Birk.
Det er deilig i Skoven!